

aliter, atque vrbs ipsa, magnam inter vicinas sibi conciliarat auctoritatem. Omnes autem archiepiscopi à clero, populoq. suo ex ipso ecclesiæ gremio sumebantur; ac priores à pontifice, Mediolanensis iussu Pontificis à suffraganeis suis consecrabatur. quin etiam omnes siue multitudine patrimoniorum, atque obsequio suffraganeorum inflati, siue prauorum principum instigatione, siue aliquo hæreseos errore inducti, non solum de dignitate inter se contenderunt, sed etiam Catholicæ aliquando auctoritatem Ecclesiæ reliquerunt, atque omnino eo nomine aliquot ei incommoda intulerunt. Episcopi verò, atque abbates metropolitæ suis, ac pontifici Ro. subiecti, suas quisque ecclesias, ac monasteria ex præscriptis legibus gubernabant. Ex reliquis ciuitatibus, ac populis haud temerè quisquam omnium erat, qui magnopere aut opibus, aut auctoritate præstaret.

565 CVM igitur hunc statum Italia obtineret, Iustinianus Imperator anno à CHRISTO nato DLXV per mensem Nouembrem est mortuus. imperium autem excepit Iustinus minor, sororis eius filius, homo, vt res breui docuit, haudquaquam satis aut pacis, aut belli artibus ad tantam rerum molem sustinendam instructus. Iampridem Romani siue noua Narsetis summi Italiæ gubernatoris in vrbe præsentia, qua libertatem suam imminutam arbitrabantur, offensi, siue immodicis fortasse, vt fit in victoria, eiusdem imperiis irritati, nouas moliri res cupiebant. verum nimia eius apud Iustinianum auctoritate, gratiaq. deterriti, conquieuerant. vbi verò Iustinianum ex humanis rebus ereptum, & Iustinum substitutum audierunt, ingenti prope lætitia exultarunt, ac locum fore querelis suis rati, sequenti anno litteras ad Sophiam Augustam, quæ coniugis apud illum gratiâ obtinebat, scripserunt. Earum litterarum hæc erat sententia: nihil præsentis fortuna sua miserius, nihil afflictius fingi posse. satius multo sibi fuisse, Gothis regibus obnoxios esse, quàm Græcis Imperatoribus obedire; apud quos Narfes eunuchus imperet, & Romanos acerba, ipso ignorante Imperatore, seruitute oppressos teneat. quamobrem omnibus precibus obtestari, vt aut arctis seruitutis se vinculis eximant, aut Romanos antiquæ virtutis, & gloriæ memores, sibi consulere nouis querendis imperiis patiantur. Eas verò litteras vbi Sophia legit, extemplo Iustino ostendit, & quo pridem erat aduersus Narsetem odio inflammata, eodem mariti quoque animum leuem scilicet, atque infirmum accendit. Itaque litteræ è vestigio ad Narsetem ab utroque mittuntur. quibus à Iustino monebatur, vt primo quoque tempore decedens Italia Constantinopolim se reciperet, à Sophia verò, vt id eò studio-

suis

